

[Pelle Voigt]

dansk tilslutning til Reagans såkaldte mellem-løsning – en mellemløsning, der forudsætter, at hvis opstilling af de vestlige missiler skal undgås, skal Sovjetunionen stadig væk fjerne samtlige SS-20re.

Jeg har forstået af indlægget fra formanden for folketingets forsvarsudvalg, hr. Emmert Andersen, og også af udenrigsministerens kronik i Politiken i går, at man dér ligger inde med ting, der modbeviser eller modsiges den sovjetiske påstand om, at opstilling af SS-20 raketterne er indstillet.

Jeg ved ikke, hvem der har ret. Jeg ved ikke, om russerne lyver eller de taler sandt, når de siger, at opstilling af SS-20erne er indstillet. Men det var dog interessant, hvis man i en tidsalder, hvor man med satellitter fra verdensrummet kan se den mindste mus bevæge sig rundt på de russiske stepper, kunne få et bevis, kunne få et fotografi, kunne få et eller andet, der anskueliggør, at hr. Emmert Andersens påstand om, at der stadig én gang om ugen opstilles en SS-20 raket et eller andet uspecificeret sted, er rigtig. Det kan vi øjensynlig ikke få. Det eneste, vi kan få, er formuleringer fra udenrigsministeren som den i hans artikel i Politiken i går, hvor det hedder:

»Der er intet, som tyder på, at Sovjetunionen har standset eller blot bremset opbygningen af sit SS-20-arsenal.«

Den slags beviser eller argumenter er jo ikke meget værd. Man kunne lidt demagogisk på fuldstændig tilsvarende måde sige, at der er intet, der tyder på, at udenrigsministeren eller hr. Emmert Andersen ikke spiser spædbørn med sovs og kartofler. Det ville på ingen måde bevise, at hr. Emmert Andersen eller udenrigsministeren faktisk har den slags spisevaner. Kunne man ikke fra forsvarsforligspartiernes side formå de amerikanske allierede til at komme med beviser for, hvordan det forholder sig i denne sag, inden man begynder at fremføre disse ting som argumenter her fra talerstolen?

Ordføreren for kristeligt folkeparti talte så smukt om freden heroppefra. Jeg kunne høre, at hr. Arne Bjerregaard forudså langvarige og vanskelige forhandlinger. Hr. Arne Bjerregaard sagde, at der var langvarige og vanskelige forhandlinger forude. Man må sige til hr. Arne Bjerregaard, at hvis man har den holdning, må man også tilslutte sig det synspunkt, at der opnås ikke noget tilfreds-

stillende forhandlingsresultat inden udgangen af 1983 – jeg kan se, at hr. Arne Bjerregaard nikker – og derved vil opstillingen af de vestlige raketter begynde. Hvorfor er kristeligt folkeparti med sin erklærede fredsvilje, med sin modstand mod opstilling af nye vestlige raketter, med sin modstand mod SS-20-missilerne ikke i stand til at støtte det synspunkt, som ligger i beslutningsforslaget her, nemlig at man bliver nødt til i givet fald at standse forberedelserne til opstilling af de nye missiler og at undlade at opstille missilerne, mens der forhandles videre, altså en forlængelse af forhandlingsperioden, sådan som vi har talt om? Ellers er hele forhandlingsdelen af dobbeltbeslutningen i realiteten blevet et dække over en yderligere drejning af oprustningsskruen, sådan som socialdemokratiets ordfører påpegede faren for.

Jeg har forstået hr. Lasse Budtz' bemærkninger om, at han intet havde imod ordlyden af forslaget her, som en tilslutning til forslaget og går derfor ud fra, at der ved en senere lejlighed, ved en afstemning om en dagsorden, bliver lejlighed til at få vedtaget de synspunkter, der ligger i beslutningsforslaget.

Men jeg kan ikke undlade til sidst at citere tidligere udenrigsminister Kjeld Olesens betragtninger til Berlingske Tidende den 11. april i år og rette det spørgsmål til socialdemokratiets ordfører, hvad socialdemokratiet egentlig mener med de udtalelser, der fremsettes dér. Jeg citerer:

»Vi vil selvfølgelig støtte forslaget ved førstebehandling, fordi det giver udtryk for, hvad vi har sagt ved flere lejligheder.«

Det er jo smukt, men så fortsætter hr. Kjeld Olesen:

»Men det ændrer ikke noget ved, at der – inden den endelige afstemning om forslaget – må være kontakter og udveksling af synspunkter mellem socialdemokratiet og regeringen. Og her skal det prøves af, om der stadig skal være det brede flertal om udenrigs- og sikkerhedspolitikken, som udenrigsministeren siger at han ønsker. Det er det afgørende.«

Hvad betyder det? Lægger socialdemokratiet i en situation, hvor vi nærmer os den sidste mulighed for at påvirke USA til at indtage en fornuftig forhandlingsposition, op til endnu et kompromis med regeringen i den retning, som vi så den 8. februar i år, eller vil socialdemokratiet støtte det i virkeligheden klart formulerede sæt af socialdemokra-